

jük fel ennek a pompás fajnak a vonásait és óriási nemzeti és erkölcsi értékét Deák Ferenc egyéniségében. Az utak mind errefelé vezetnek: politikánk már megindult az egyiken. Mások még késnek: még sokat kell okoskodnunk és tán sokat is szenvednünk, míg a magyar önmegismerés és a történelem elhozza a végső „kiegyezést”.
Lukács Gáspár

JANKOVICH FERENC:

Ó TEMETŐ KÖVÉN

Néma gazdák, hol jártok, merre vagytok?
A kövek ajka nem hordoz panaszt.
Hol pihentek, — ki mondaná meg azt?
Aluvók, ti már halottak sem vagytok.

Porotokat csontotoknál keményebb
márvány sem őrzi, — s hol a kőpalánk,
mit a víg halál ha ölébe ránt:
mohó csókokkal rőt porrá nem éget?

Fényes az idő. Elillant halottak,
félíg sem törölte el nevetek
a fény spongyája: — sirköveitek
az út szélén már egymásra dobattak.

Egy kövön ülök s kérdezem riadva:
hol van a sír, amelynek ez köve?
S az alvó, kinek — most látom! — neve,
mint nagyanyámé: Balogh Julianna...?

Nevüket küldik át a messzeségen, —
óh, mennyi kőbe dermedett sikolyt!
Mállik a kő is, szél hordja a port —
Egy méhe szárnya döngicsél a réten...

De rám talál az elbódult ajak:
újra zengnek fölszálló mosolyából
a fényességgé porladó szavak —
melyben a lélek, mint a lepke, táncol.

Látlak, öreganyám, a szél el-elkap,
fénylepkék, árnyvirágok szárnyain,
láthatatlan dallamok ajkain,
ahol csak azok élnek, akik voltak...

Igy libbenek majd én is tünde szárnyon
a bonthatatlan fénytető alatt,
ha végső látomásom elragad —
S a nagy Teremtőt megbűvölten áldom.